

În opinia recurente, cele două regulamente în litigiu o afectează în mod direct, precum și pe membrii săi. Celelalte criterii cuprinse la articolul 263 TFUE ar fi deopotrivă întrunite. În plus, chiar dacă cea mai mare parte a deciziei atacate impune acte de punere în aplicare din partea statelor membre, nu acesta este cazul articolului 3 alineatul (2) din decizia menționată, care ar limita recurgerea la un terț independent pentru unul singur dintre cele cinci elemente de securitate care trebuie să fie aplicate pe produsele din tutun. Această din urmă dispoziție ar fi suficientă în sine.

Pe fond, recurenta susține că actele contestate încalcă articolul 8 din Protocolul pentru eliminarea comerțului ilicit cu produse din tutun ⁽⁴⁾. Această dispoziție ar interzice încredințarea operațiunilor de marcaj al produselor din tutun în sarcina industriei tutunului, în timp ce cele trei acte contestate ale Comisiei ar proceda exact în acest mod. Recurenta adaugă că protocolul menționat, deși nu a intrat încă în vigoare, a fost semnat și încheiat de Uniune, astfel încât interzice Uniunii să adopte acte contrare protocolului menționat.

Împrejurarea că Directiva 2014/40/UE ⁽⁵⁾ nu interzice în mod expres încredințarea operațiunilor în cauză în sarcina industriei tutunului ar fi irelevantă: pe de o parte, această directivă ar putea și ar trebui interpretată în conformitate cu protocolul respectiv; pe de altă parte, presupunând că o astfel de interpretare nu este posibilă, însăși directiva ar fi contrară acestui protocol și, în consecință, tratatelor europene.

⁽¹⁾ JO 2018, L 96, p. 1.

⁽²⁾ JO 2018, L 96, p. 7.

⁽³⁾ JO 2018, L 96, p. 57.

⁽⁴⁾ Primul protocol la Convenția-cadru a Organizației Mondiale a Sănătății pentru controlul tutunului, adoptat la Seul la 12 noiembrie 2012.

⁽⁵⁾ Directiva 2014/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în ceea ce privește fabricarea, prezentarea și vânzarea produselor din tutun și a produselor conexe și de abrogare a Directivei 2001/37/CE (JO 2014, L 127, p. 1).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Kehl (Germania) la 18 iulie 2019 –
Staatsanwaltschaft/FU**

(Cauza C-554/19)

(2019/C 357/25)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Amtsgericht Kehl

Părțile din procedura principală

Staatsanwaltschaft Offenburg

împotriva

FU

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 67 alineatul (2) TFUE, precum și articolele 22 și 23 din Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) ⁽¹⁾ trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care conferă serviciilor de poliție din statul membru interesat competența de a verifica identitatea oricărei persoane, într-o zonă de 30 de kilometri de la frontiera terestră a acestui stat membru cu alte state părți la Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnată la Schengen (Luxemburg) la 19 iunie 1990, în scopul de a

preveni sau de a opri intrarea sau șederea ilegală pe teritoriul statului membru respectiv sau de a preveni anumite infracțiuni care aduc atingere securității frontierei, independent de comportamentul persoanei în cauză și de existența unor împrejurări speciale, care este completată printr-un ordin ministerial după cum urmează:

- „a) Criminalitatea transfrontalieră cunoaște o desfășurare dinamică (din punct de vedere temporal, local și prin utilizarea unor mijloace diferite de transport), necesitând, prin urmare, competențe polițienești mai flexibile pentru combaterea sa. Exercițarea competenței sus-menționate are ca rezultat prevenirea sau oprirea criminalității transfrontaliere;
- b) Măsurile de control trebuie să fie efectuate în conformitate cu cadrul strict al criteriilor menționate mai sus, prevăzute la articolul 21 litera (a) din Codul Frontierelor Schengen. Acestea trebuie să fie concepute astfel încât să se distingă în mod clar de verificările sistematice asupra persoanelor la frontierele externe și să nu aibă un efect echivalent cu cel al controalelor la frontiere. La rândul său, desfășurarea acestor măsuri de control trebuie să facă obiectul unui cadru care să garanteze că intensitatea și frecvența lor nu sunt echivalente cu cele ale verificărilor la frontiere.
- c) Acest cadru este conceput după cum urmează:

Măsurile de control nu trebuie să fie permanente, ci să fie efectuate în mod neregulat, la momente diferite, în locuri diferite și în mod aleatoriu, luând în considerare volumul de trafic.

Măsurile de control nu au loc numai cu ocazia trecerii frontierei. Acestea sunt efectuate pe baza situației actualizate în permanență a informațiilor și/sau a experienței poliției (de frontieră), dezvoltate de secțiile poliției federale pe baza propriilor informații sau a celor provenite de la alte autorități. Prin urmare, informațiile generale sau specifice ale poliției și/sau experiența privind criminalitatea transfrontalieră – de exemplu, cu privire la mijloacele de transport și rutele utilizate frecvent, anumite tipuri de comportament și analiza informațiilor disponibile în legătură cu criminalitatea transfrontalieră provenite din surse proprii sau din sursele altor autorități – reprezintă punctul de plecare pentru exercitarea măsurilor polițienești, precum și pentru intensitatea și frecvența acestora.

Definirea măsurilor de control face obiectul supravegherii ierarhice și tehnice periodice. Normele de bază sunt prevăzute la articolul 3 alineatul 1 a patra teză din Regulamentul comun de procedură al ministerelor federale (Gemeinsame Geschäftsordnung der Bundesministerien – GGO) și în principiile de exercitare a supravegherii tehnice de către ministerele federale asupra domeniului de activitate. În ceea ce privește domeniul poliției federale, acestea sunt concretizate prin „Dispozițiile complementare privind exercitarea supravegherii ierarhice și tehnice de către Ministerul Federal de Interne asupra poliției federale”. Direcția Poliției Federale și serviciile și secțiile subordonate ale acesteia au reglementat desfășurarea supravegherii ierarhice și tehnice în organigramele lor și le-au pus în aplicare prin intermediul propriilor principii.

- d) Pentru a evita controalele multiple, măsurile de control trebuie să fie coordonate, dacă este posibil, cu alte autorități sau acestea trebuie efectuate în cadrul operațiunilor/formelor de cooperare comune”?
- 2) Dreptul Uniunii Europene, în special articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf TFUE, articolul 197 alineatul (1) TFUE și articolul 291 alineatul (1) TFUE, trebuie interpretat în sensul că în mod necondiționat și în urma unei aprecieri a interesului urmăririi și a interesului persoanei acuzate, se opune valorificării informațiilor sau probelor în cadrul unei proceduri penale, atunci când acestea au fost obținute în urma unui control polițienesc efectuat asupra persoanei acuzate, cu încălcarea articolului 67 alineatul (2) TFUE sau a articolelor 22 și 23 din Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen)?

(¹) JO 2016, L 77, p. 1.